

Arrest

nr. 234 851 van 3 april 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5/1
9200 DENDERMONDE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 december 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NABLI, die loco advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In hoofde van verzoeker werd op 12 december 2019 een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Diezelfde dag werd aan verzoeker ook een inreisverbod opgelegd voor de duur van acht jaar. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer :
[...]

Nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 12.12.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving drugs, verdovende middelen, deelneming aan vereniging, als hoofd, feiten waarvoor hij op 04.11.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een niet definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor de helft. Deze gevangenisstraf zal definitief worden op 17.12.2019. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende de wezenlijke ernst van de verweten feiten, hun georganiseerd karakter en de actieve bijdrage van betrokkene in de werking van de drugshandel, bestaat er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde;

Betrokkene heeft de vragenlijst "hoorrecht" ingevuld op 17.09.2019 en verklaarde hierin in sinds 2 jaar in België te verblijven, in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en zijn visa te respecteren; verder verklaarde hij geen familie nog minderjarige kinderen te hebben in België, doch wel zou samenwonen met de genaamde J. L. Deze laatste is in het bezit van een B kaart geldig tot 20.02.2020. Verder verklaarde hij niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen en zou hij hier willen blijven en niet terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij in het huwelijk wenst te treden met mevrouw. Uit het administratief verslag van de betrokkene blijkt dat hij een partner in België heeft. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

Op 27 december 2019 werd verzoeker gerepatrieerd naar Albanië.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat is gestoeld op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, en van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft eerst een theoretische uiteenzetting over de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, en betoogt vervolgens:

"[...]"

In de eerste plaats dient de vraag te worden gesteld of hier sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid en er dus een inreisverbod van langer dan 5 jaar kan worden opgelegd. Deze bedreiging moet actueel, werkelijk en voldoende ernstig zijn.

In de tweede plaats, dient de administratieve overheid rekening te houden met het evenredigheidsbeginsel.

Bij dit alles dient de administratieve overheid rekening te houden met alle gekende elementen en deze op correcte wijze te beoordelen. De overheid dient de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in acht te nemen.

-De ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid

De administratieve overheid verwijst in de bestreden beslissing naar de éénmalige veroordeling van verzoeker voor feiten gerelateerd aan drugs om het actuele gevaar voor de openbare orde te motiveren. In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip "openbare orde" hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf of een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde hierover reeds als volgt:

"Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. "

De administratieve overheid verwijst naar de loutere veroordeling van verzoeker voor feiten inzake drugs. Hierbij heeft de administratieve overheid geen analyse gemaakt van de concrete situatie van verzoeker en geenszins rekening gehouden met andere voorhanden zijnde elementen.

Zo blijkt niet de administratieve overheid nazicht gedaan heeft naar de concrete rol van verzoeker in de feiten. De rechtbank besliste immers om de door het Openbaar Ministerie weerhouden incriminatieperiode te verkorten naar 4 en 5/06/2019.

Verder zou het ernstig en actueel risico van een nieuwe schending van de openbare orde betreft eenvoudigweg moeten kunnen worden afgeleid uit de maatschappelijke impact van de strafbaar gestelde gedragingen. Nochtans gaat het om een poging tot de zogenaamde in-, uit- en vervoer van verdovende middelen. Er werd nooit eigenlijke schade aan de maatschappij aangericht.

Wat de actualiteit van het risico betreft, wordt verder klaarblijkelijk geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker absoluut geen recidivist is. De feiten waarvoor hij werd veroordeeld, kaderen in een moeilijke periode in zijn leven. Vóór deze feiten woonde hij reeds meer dan één jaar in België zonder strafrechtelijke problemen.

Er wordt hierbij evenmin rekening gehouden met het feit dat verzoeker een gezinsleven heeft met zijn partner, mevrouw L., wat nochtans een tegenindicatie vormt voor recidive.

Uit bovenstaande motivering blijkt dat de administratieve overheid bij het nemen van de bestreden beslissingen geen correcte afweging heeft gemaakt van alle beschikbare gegevens en geen verdere analyse van de actuele situatie heeft gedaan dan de verwijzing naar één veroordeling voor feiten die bovendien bestaan in een poging tot het plegen van een misdrijf.

-Het evenredigheidsbeginsel (als concrete toepassing van het redelijkheidbeginsel)

Er wordt verzoeker een inreisverbod van acht jaar opgelegd. Dit is een geruime overschrijding van de normale maximumtermijn van vijf jaar.

Ondanks het feit dat dit een uitzonderlijk zwaar inreisverbod is, is de motivering van de duur van dit inreisverbod uiterst beperkt. Het volstaat niet louter te verwijzen naar één veroordeling. De verwerende partij dient tevens rekening te houden met het recht op privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Er wordt quasi pro forma verwezen naar de veroordeling, het vermeend illegaal verblijf en de familiale en medische situatie van verzoeker.

De administratieve overheid heeft de plicht niet enkel de overschrijding van de normale maximumduur van vijf jaar te motiveren en hierbij de nodige belangenafweging te maken, ook de bepaling van de eigenlijke duur van acht jaar moet worden gemotiveerd waarbij de beginselen vermeld onder dit middel in acht moeten worden genomen.

Er wordt verwezen naar de ernst van de feiten waarvoor verzoeker is veroordeeld, maar zoals hierboven reeds uiteengezet, is er geen sprake van een actueel gevaar (of een concrete analyse hiervan) en wordt er geen rekening gehouden met de omstandigheden die als tegenaanwijzingen dienen voor recidive.

Zo gaat het om slechts één veroordeling, onder meer voor een poging tot een misdrijf. De correctionele rechtbank was bovendien van oordeel dat concludant voor de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging in aanmerking kwam. Concludant was op het ogenblik van de feiten 27 jaar oud, wat de mogelijkheid van een jeugdzonde aanvaardbaar maakt. Er zijn geen indicaties die wijzen op recidive - enkel tegenindicaties -, zoals de afwezigheid van andere inbreuken op de Belgische strafwetgeving en een gezinsleven met zijn partner, ook tijdens de detentieperiode.

Er blijkt evenmin dat de administratieve overheid nazicht gedaan heeft naar de concrete rol van verzoeker in de feiten. Het volstaat voor de administratieve overheid dat er sprake is van drugdelicten; een verder individueel onderzoek van de concrete houding van verzoeker komt niet naar voor.

Bovendien wordt er geenszins rekening gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoeker, waarvan verzoeker nochtans melding maakt.

De omvang van de positieve verplichtingen die op de Staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuhez v. Noorwegen, § 70).

Verzoeker partner verblijft niet op illegale wijze op het Belgische grondgebied aangezien zij over een geldige B-kaart beschikt en dus werd toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur. Zij hebben een duurzame, liefdevolle relatie. Verzoeker en zijn partner hebben de intentie om te huwen. Deze intentie kon echter nog niet geformaliseerd worden omwille van de periode van detentie. De relatie en de intentie om te huwen bleef niettemin standhouden.

Er is wel degelijk sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden, zodat er geen twijfel over bestaat dat het om een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM gaat.

Dit betreft een ernstige hinderpaal die belet dat het gezinsleven normaal en effectief in het land van herkomst van verzoeker wordt verdergezet.

De duur van het inreisverbod dient minstens afgewogen te worden tegen een mogelijke schending van art. 8 EVRM.

Een inreisverbod, zeker voor een duur van acht jaar, voldoet kennelijk niet aan de evenredigheidstoets vervat in de bovenvermelde wetsbepalingen.

De motivering in de bestreden beslissing is hierom niet draagkrachtig in het licht van art. 8 EVRM, gezien blijkt dat de gemachtigde geen correcte afweging heeft gemaakt tussen de belangen van de staat inzake het vrijwaren van de openbare orde en de nationale veiligheid enerzijds, en deze van verzoeker zijn gezinsleven anderzijds. De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het individueel en actueel gedrag van verzoeker en is zo tot een besluit gekomen dat de proportionaliteitstoets niet kan doorstaan.

Uit al het bovenstaande blijkt dat het middel ernstig is."

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

2.2.2. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, als rechtsgrond van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

2.2.3. Verzoeker betoogt vooreerst dat de verwerende partij, bij de beoordeling van de bedreiging die hij vormt voor de openbare orde, geen analyse heeft gemaakt van de concrete situatie. Er werd geen rekening gehouden met de verkorting, door de rechtbank, van de weerhouden incriminatieperiode, met het feit dat er nooit eigenlijke schade werd aangericht aan de maatschappij nu het gaat om een poging tot zogenaamde in-, uit- en vervoer van verdovende middelen, met het feit dat hij geen recidivist is, dat hij vóór de feiten (die dateren uit een moeilijke periode in verzoekers leven) reeds meer dan een jaar in België woonde zonder strafrechtelijke problemen, en met het feit dat hij een gezinsleven heeft met zijn partner, hetgeen een tegenindicatie vormt voor recidive.

De verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan “een inbreuk op de wetgeving drugs, verdovende middelen, deelneming aan vereniging, als hoofd, feiten waarvoor hij op 04.11.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een niet definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor de helft”. Zij heeft daarop geoordeeld dat “gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”. Wat betreft de vraag of er een ernstig, reëel en actueel

gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde bestaat, heeft de verwerende partij de wezenlijke ernst van de verweten feiten, hun georganiseerd karakter en de actieve bijdrage van verzoeker in de werking van de drugshandel in de weegschaal gelegd.

Verzoeker tracht dan wel één en ander te vergoelijken door te stellen dat het ging om een poging en hij dus nooit eigenlijke schade heeft aangericht aan de maatschappij, maar de strafrechtelijke veroordeling wordt niet betwist, en het staat dus vast dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan een inbreuk zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing niet enkel verwezen naar zijn strafrechtelijke veroordeling, maar worden ook de aard en de ernst van de als misdrijf strafbaar gestelde feiten, het georganiseerd karakter ervan en de actieve bijdrage van verzoeker in de werking van de drugshandel, benadrukt.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief zijn betrokken bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk).

Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “*ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid*” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende:

“46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.

47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan.

54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).”

Gelet op het voorgaande, en mede gelet op het feit dat het tijdsverloop tussen het plegen van de feiten en zijn aanhouding op 5 juni 2019, de veroordeling op 4 november 2019 en het inreisverbod van 17 december 2019 uitermate beperkt is, toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot het oordeel is gekomen dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, of dat zij daarover niet afdoende heeft gemotiveerd. Met het argument dat hij geen recidivist is, dat de feiten kaderen uit een moeilijke periode in zijn leven en dat het feit dat hij een gezinsleven heeft met zijn partner, wat een tegenindicatie vormt voor recidive, doet verzoeker aan het hiervoor gestelde geen afbreuk. Naar luid van zijn verzoekschrift verbleef verzoeker bij zijn partner, - deze verwijzing kan alleen maar betrekking hebben op de situatie zoals ze zou hebben bestaan voordat hij de feiten pleegde- zodat verzoeker bezwaarlijk kan worden gevolgd waar hij stelt dat zijn relatie het plegen van een misdrijf, of een poging daartoe, in de weg zou staan. Dat het om een “jeugdzonde” zou gaan, begaan in een moeilijke periode in zijn leven, kan evenmin ernstig worden genomen, nu verzoeker twee dagen voor zijn 28^e verjaardag werd aangehouden en de indruk die hij wil geven dat alles zich in een ver verleden zou hebben afgespeeld niet kan worden gevolgd, gelet op de hiervoor weergegeven chronologie.

2.2.4. Verzoeker stelt vervolgens dat de termijn van het inreisverbod uitzonderlijk zwaar is, en de motivering van de duur uiterst beperkt. Hij betoogt dat het niet volstaat enkel te verwijzen naar één veroordeling en stelt dat tevens rekening moet worden gehouden met zijn privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Verder herhaalt hij de elementen die hiervoor reeds werden besproken.

Hiervoor werd reeds vastgesteld dat niet werd aangetoond dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Derhalve kon de verwerende partij een inreisverbod opleggen van meer dan vijf jaar.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Waar verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met zijn privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, moet eerst worden vastgesteld dat verzoeker zijn betoog volledig toespitst op het vermeende gezinsleven, en geen enkel concreet element bijbrengt waaruit blijkt dat hij een privéleven zou hebben opgebouwd in België dat beschermenswaardig is.

Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat wel degelijk rekening werd gehouden met het feit dat hij verklaarde samen te wonen met zijn partner en dat hij met haar wenst te huwen, maar dat de verwerende partij van oordeel is dat artikel 8 van het EVRM niet wordt geschonden en daar uitvoerig over heeft gemotiveerd. Er is dus wel degelijk een belangenafweging gemaakt zoals dat is vereist in het licht van het respecteren van de voormelde bepaling.

Het komt derhalve aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen waarom er alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt. Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is immers niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Aangezien verzoeker geen verblijfsrecht heeft gehad in België, is een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en die van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De

omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Een belangrijk element in deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108 en de daar opgesomde rechtspraak).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokkenen, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in de voormelde "fair balance".

Zelfs aangenomen dat verzoeker en zijn partner een gezinsleven hebben in de zin van artikel 8 van het EVRM, moet worden vastgesteld dat hij niet betwist dat dit gezinsleven van in het begin precair was, gelet op zijn illegale verblijfssituatie. Bovendien toont verzoeker ook niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat het koppel de relatie kan verderzetten in zijn land van herkomst. Verzoeker wijst er op dat zijn partner werd toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur, maar daarmee toont hij geenszins aan dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezinsleven tussen beide partners elders verder wordt uitgebouwd. In het licht van alleen al deze vaststellingen, samen genomen met het gegeven dat verzoeker niet heeft getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren, toont verzoeker niet aan dat de belangenafweging die door de verwerende partij werd gedaan en het daarbij opgelegde inreisverbod voor de duur van acht jaar in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

2.2.5. In die optiek kan de Raad evenmin vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden en de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen met een duur van meer dan vijf jaar. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740) Een schending van het evenredigheidsbeginsel is derhalve niet aangetoond.

2.2.6. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS